

AMV vko 9 "elämän leipä" ya/lukio

biisi: Ihme ja kumma
(pokela&koskimies)

Hyvää huomenta toivottelee Klaus Tefke kl srk:sta

Ensi sunnuntain Raamatun tekstit kertovat elämän leivästä. Kirkossa luetaan tuttua kertomusta ruokkimisihmeestä. Suuri joukko oli kokoontunut rantaan vuoren juurelle kuulemaan Jeesuksen opetuksia. Paikalle oli saapunut Raamatun mukaan noin 5000 miestä, ja ehkä heillä oli myös perhettä matkassa. Jossakin vaiheessa ihmisille tuli nälkä ja noin suuren joukon ruokkimiseen tarvittiin aika paljon evästä. Eräällä pikkupojalla oli matkassa viisi leipää ja kaksi kalaa. Opetuslapset ihmettelivät, että eihän nuo riitä ollenkaan kaikille. Mutta Jeesus otti leivät ja kalat, kiiti Jumalaa ja jakoi eväät. Ja kas kummaa. Niistähän riitti kuin riittikin kaikille. Vieläpä niin, että vaikka kaikki olivat jo kylläisiä, niin leivän paloja kerättiin tähteinä toista kymmentä korillista.

Muutama vuosikymmen sitten oli leiri isosen hommissa kotiseurakuntani rippileirillä, Mikkeliissä, Riuttalan leirikeskuksessa. Siellä isosien tehtäviin kuului pitää niin sanottuja Raamattu ryhmiä. Oman ryhmän kesken tutkittiin, luettiin ja pohdittiin mitä pohdittiin. Onneksi Isonen ei ollut vaikean tehtävän äärellä yksin vaan nuo työskentelyt valmisteltiin nuoriso-ohjaajan kanssa. Eli isokset pääsivät raamattu piiri työskentelyn äärelle kaksi kertaa päivässä.

Erään päivänä käsittelimme juuri tuota edellä mainittua kohtaa, ruokkimisihmettä. Nuoriso ohjaajamme alusti työskentelyä, luimme Johanneksen evankeliumista kuinka Jeesus ihmeellisesti sai ruuan riittämään kaikille. Ihme homma, mutta jotenkin järjen vastainen, ehkä siksi juuri ihme. Nuoriso- ohjaajamme ihmeiden ylistys vain jotenkin laantui kun eräs vanhemmista isosista heitti ajatuksen: "Entä jos ihme olikin tuossa Raamatun kohdassa se, että ihmiset seurasivatkin tuon pienen pojan esimerkkiä. Kaivoivat eväs pussinsa esille, laittoivat eväänsä yhteiseen jakoon. Ehkä aivan kaikilla ei ollut, mutta ne joilla oli yltäkylin antoivat paljostaan ja ne joilla oli vähän antoivat vähästään ja niin kaikki saivat syödäkseen. Siinä olisi ihmettä kerrakseen." Nuoriso-ohjaajamme tyrmäsi ajatuksen: "Eihän se mikään ihme olisi". Ajatus eväiden jakamisesta ei sopinut hänen ihmeelliseen maailmaansa. Ehkä se oli liian arkipäiväinen ajatus hänelle

Mitä sinä ajattelet ihmeistä? Mikä olisi sinun mielestäsi ihme? Mikä hämmästyttäisi ja kummastuttaisi sinua? Mikä ei olisi liian arkipäiväinen ajatus sinulle?

Minun arkipäivääni kuuluu pyytäminen. Työkseni pyydän ihmisiä osallistumaan, tulemaan mukaan, palvelemaan ja ehkä antamaan omasta osaamisestaan jotakin muiden iloksi.

Pyydän ihmisiä leireille, nuorten iltoihin, pelikerhoihin. Isoskoulutukseen, hakemaan isoseksä. Pyydän ihmisiä koska tarvitsen heidän apuaan avustajina, vapaaehtoisina. Talkooväkeä, tarvitaan leirillä kuin leirillä, musiikki hetkessä, koulun liikuntapäivässä. Miksei myös muissa harrastuksissa, kotihommissa, projekteissa.. Kysymykseen tai pyyntöön, tulisitko, pääsisitkö, haluaisitko olla mukana saan usein vastaukseksi vastakysymyksen:

”Mitä maksat? Paljonko minä siitä saan? Mitä annat minulle siitä että minä annan aikaani toiselle.

Vastakysymyksen voisi muotoilla myös: Mitä minä saan siitä, että jaan evääni toisen kanssa?

Sellaisiako me ihmiset oikeasti olemme? Emmekö oikein osaa antaa lahjaa toiselle muuta kuin vastalahjan toivossa! Eikö ihminen ole muuttunut parin vuosituhannen kuluessa yhtään, kehittynyt ihmismäisemmäksi, inhimilliseksi..

Raamatun pikkupoika toi eväänsä muiden jaettavaksi, siitä riitti monelle. Voisiko hänestä olla esimerkkiä meille tänäänkin? Ettemme aina sulkisi ovea tai eväsrasiaa toisen nenän edestä, tuijottaisi sekunti kellon tarkkuudella omaa napaamme

Tuo samainen Raamatun pikkupoika jatkaa yhä kulkuaan keskelläämme, jakaen eväitään, kala-ateriaansa. Hän murtaa ja jakaa leipää, jakaa aikaa ja armahdusta ja kaikille aina yltäkyläisyyteen asti. Emme vain huomaa sitä. Tai huomaamme mutta saatamme nyrpistää nenäämme. Järjen vastaista ehkä.

Silti tuo pikku poika jatkaa kulkuaan väsymättä, mitään pyytämättä, mitään vaatimatta mutta toivoen, että joku muukin ymmärtäisi antaa omastaan toiselle, mitään pyytämättä, mitään vaatimatta.

Ja kun sellainen pieni hetki koittaa, niin luulen tai uskon niin, että se on ihme, joka varmasti hämmästyttää ja kummastuttaa montaa kulkijaa.

ihmeellistä päivää kaikille.